

стествено, е че ты си интересувашь за този момъкъ.

— Интересувамъ ся, мамо, примъгла момата.

— Ехъ и азъ нѣщо си попримыслихъ тозъ вечеръ.

— Като какво, мамо?

— Примыслихъ че азъ мож да го направѣм да оздравѣм и по-добрѣ и по-скоро отъ вѣичкытѣ докторы.

— Ты ли, мамо! извика Янка живо. Ты ли! а че какъ

— Дойде ми на умъ единъ много хубавъ секретъ що бѣхъ научила, на младо врѣме, отъ единъ много чутовень фижикъ чужденецъ, който правеше лжбы и знаменія съ тинтурытѣ си.

— Какъвъ секретъ е този, мамо?

— Ще ти го обада ей сега. Отвори оуби издѣлбаното ковчеже дѣто е задъ възглавицетѣ ми.

— Яко добрѣ, мамо.

— Вижъ, струва ми ся, въ третѣмъ прѣградкѣ.

— Видѣхъ, мамо.

— Що има?

— Разны прѣстены сождове, нѣдны свѣча единъ купъ, които не знаѣм нито какъ ся казватъ нито за какво ставатъ, има и вървоница отъ сухи цѣтове.

— Друго нищо нѣма ли?

— У, колко работы има еще!

— Освѣиз тѣхъ има еще и разны стькленицы, на ли?

— Много и всякаквы.

— Има една стькленица пълна съ единъ малко синкавъ цѣръ. Янка побара за нѣколко минути изъ стьклетата, послѣ каже:

— Намѣрихъ го, ето.

— Дѣй ми го тукъ, защото искамъ да видѣм да не си сбъркала.

Момата направи както ѝ заповѣда майка ѝ.

(ПОТАЙНОС. на ЦАРСК. ПАЛ.)